

Arrest

nr. 94 651 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 augustus 2011, verklaart er zich op 9 augustus 2011 vluchteling.

1.2. Op 22 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 23 mei 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 28 juni 1995 in Baqouba, Diyala geboren. U bent aldus minderjarig. U zou een sjiïet van Arabische origine zijn. U woonde het grootste deel van uw leven in Baqouba. Uw vader was vóór de val een majoor bij het Iraakse leger. Omstreeks 1999 ging hij op pensioen. In juni of juli 2006 werd uw broer Q. doodgeschoten in zijn gsmwinkel. Twee maanden na de moord op uw broer kwamen zijn kinderen om bij een raketaanval op een speeltuin, die dicht bij het politiekantoor van Baqouba gelegen was. In diezelfde periode ondervonden verschillende leden van uw familie problemen in Baqouba. Zo werd gepoogd om drie van uw neven te ontvoeren. Slechts één van hen werd ontvoerd en vier dagen later dood teruggevonden. Verschillende leden van uw familie werden in deze periode uit Diyala verdreven. Ook u en uw familie verhuisden in 2006 omwille van de onveilige situatie in Baqouba naar Hay Al Amin Al Thaniya, Bagdad. Nadien kwamen jullie te weten dat jullie huis in Diyala, samen met verschillende andere huizen werd afgebrand. In Bagdad bent u begonnen met het eerste middelbaar, maar door de onveilige situatie bent u hiermee gestopt. In Bagdad woonden jullie eerst gedurende enkele jaren bij uw tante. Sinds het begin van het studiejaar in 2010 woonden jullie in een eigen huis. Uw vader werkte in die periode als taxichauffeur. Op 25 december 2010 werd uw vader doodgeschoten. Uw moeder vreesde dat u ook iets zou kunnen overkomen en besloot daarom dat het beter voor u was om Irak te verlaten. Op 28 juli 2011 verliet u Irak. Op 8 augustus 2011 bent u in België aangekomen en op 9 augustus 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 20/5/'10), uw nationaliteitsbewijs (dd.26/5/'10), een foto van jullie huis na de brandstichting en een verzendbewijs van DHL. U legt tevens kopieën voor van volgende documenten: de woonstkaart van uw vader, de ontheemdenkaart van uw moeder, een attest van ontheemden, een adresbevestiging en de overlijdensaktes van uw broer Q. en zijn drie kinderen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt als zou er in uw hoofde sprake zijn van systematische en persoonsgericht vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nooit direct aan u persoonlijk gericht waren (CGVS p.14). U haalt aan dat de dood van uw vader de directe aanleiding van uw vertrek was (CGVS p.13). Wat het overlijden van uw vader betreft, dient echter te worden opgemerkt dat u geen bewijsstukken voorlegt die deze gebeurtenis kunnen bevestigen. Het is bovendien bevreemdend dat u er **geen idee** van hebt **waarom** hij gedood werd, noch **wie of welke organisatie hierachter** zat (CGVS p.6). U verklaart expliciet dat jullie geen vijanden of conflicten hadden met wie dan ook (CGVS p.15). Indien u persoonlijk vervolgd zou zijn en omwille hiervan op uw eentje naar Europa bent gevlucht, mag toch enige kennis van dergelijke essentiële informatie verwacht worden. Het feit dat u jong bent, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts moet worden vastgesteld dat u **geen aanwijzingen** geeft als zouden u of uw familie later nog problemen hebben gekend. Na de dood van uw vader bleef u namelijk nog gedurende ongeveer zeven maanden gewoon thuis in Amin Al Thaniya wonen (CGVS p.4, 6). In deze periode is er niets meer gebeurd. U haalt expliciet aan dat het laatste probleem, de moord op uw vader, plaatsvond op 25 december 2010 (CGVS p.6, 16). Bovendien hebben uw moeder, broer en zus, die tot op de dag van vandaag nog steeds op hetzelfde adres verblijven waar u ook verbleef, ondertussen geen persoonlijke problemen meer ondervonden. Voor zover u weet, heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die uw vader doodden. Bovendien hebt u ook nagelaten, hiernaar te informeren (CGVS p.6-7, 9). U hebt dus niet aannemelijk kunnen maken bij uw terugkeer naar Irak een reëel risico te lopen vervolgd te worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat de **dood van uw broer en zijn kinderen** en de problemen van uw andere familieleden in 2006 plaatsvonden, een periode waarin, naar uw eigen zeggen, ook veel anderen uit de buurt gedood werden. U verklaart letterlijk dat de situatie in Diyala toen rampzalig was (CGVS p.7-8). Deze problemen van uw familieleden lijken dan ook eerder te kaderen in de algemene onveilige situatie waardoor deze periode omstreeks 2006 werd gekenmerkt. Wat er ook van zij, na de moord op uw broer en zijn kinderen heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die verantwoordelijk waren voor hun dood (CGVS p.9). Deze

gebeurtenissen kunnen dan ook niet worden aanzien als een aanwijzing als zou u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren.

U wees tevens op de algemene onveilige situatie in Irak (onder andere CGVS p.7, 13-14, 17). Hiermee toont u evenwel geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincies Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merkelijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

it een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier immers slechts om uw originele identiteitskaart (dd. 20/5/10), uw nationaliteitsbewijs (dd.26/5/10), een verzendbewijs van DHL en kopieën van de woonkaart van uw vader, de ontheemdenkaart van uw moeder, een attest van ontheemden en een adresbevestiging. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De foto van jullie huis na de brandstichting en de kopieën van de overlijdensaktes van uw broer Q. en zijn drie kinderen kunnen allemaal worden gesitueerd in 2006 en kunnen dus niet als een aanwijzing voor uw actuele vrees voor vervolging gezien worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/2 tem 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7 ter, 62 van de Vreemdelingenwet van 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 alsook beroept zij zich op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht. Verzoeker meent tevens dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werden geschonden.

Verzoeker werpt op dat men op basis van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten dient te erkennen dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast. Hij deed zijn best om zijn verhaal te ondersteunen met materiële bewijzen maar dit was jammerlijk genoeg niet altijd mogelijk. Hij bracht daarentegen wel een gedetailleerd en doorleefd asielrelaas. Op bepaalde vragen kon hij geen antwoord bieden omdat hij de antwoorden simpelweg niet kon kennen. Verzoeker herhaalt dat de door zijn moeder opgestuurde kopie van de overlijdensakte van zijn vader van te slechte kwaliteit was maar dat hij momenteel tracht een nieuwe kopie te bekomen. Verzoeker werpt verder op dat het normaal is dat hij geen informatie heeft over het motief en de daders van de moord op zijn vader, vermits er geen getuigen waren. Verder heeft zijn vader hem nooit ingelicht over eventuele bedreigingen, wat te verklaren valt door zijn jeugdige leeftijd. Gezien het profiel van zijn vader kunnen er meerdere uiteenlopende motieven achter de moord zitten. Zijn vader was als majoor in het leger immers een prominent figuur onder het regime van Saddam Hoessein. Anderzijds was hij een sjiïetische moslim. Verzoeker wijst er verder op dat hij verklaarde na de moord op zijn vader ondergedoken te hebben geleefd, hij stopte met school en kwam zijn huis niet buiten. Ook zijn familie leeft sindsdien ondergedoken, zijn broer en zus gaan niet meer naar school en het hele gezin komt praktisch niet meer buiten.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt in bijlage aan het verzoekschrift volgende documenten: een uittreksel uit UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Iraq* van 31 mei 2012, alsook een uittreksel uit de UNHCR *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*.

2.3. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers asielrelaas is immers, zoals hierna zal blijken, niet geloofwaardig.

Verzoeker verklaarde dat de dood van zijn vader de directe aanleiding was van zijn vertrek uit Irak. Zijn moeder vreesde immers dat verzoeker ook iets zou overkomen en besloot daarom dat het beter was voor hem om Irak te verlaten. Verzoeker legt echter geen enkel authentiek document neer dat het overlijden van zijn vader zou kunnen bevestigen. Verzoeker stelt wel dat hij momenteel tracht een nieuwe kopie van de overlijdensakte te bekomen maar slaagt er thans nog altijd niet in om een dergelijk bewijsstuk voor te leggen, en dit terwijl hij reeds sinds augustus 2011 in België is, hij zelf stelde nog regelmatig met zijn moeder contact te hebben en hij er wel in slaagde een kopie van de overlijdensaktes van zijn broer en diens 3 kinderen voor te leggen. Gelet op het voorgaande is het niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt om ook maar enig authentiek bewijsstuk van het overlijden van zijn vader, dat aan de basis van zijn vertrek uit Irak ligt, neer te leggen.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker geen idee heeft waarom zijn vader gedood werd, noch wie of welke organisatie hierachter zat. Verzoeker verklaarde dat zij zich niet geïnformeerd hebben over de identiteit en motieven van de terroristen omdat dit toch geen zin had (gehoorverslag, 14). Deze gebrekkige kennis klemt des te meer nu de dood van zijn vader de directe aanleiding was voor verzoekers vertrek uit Irak en zijn moeder bevreesd was dat verzoeker ook iets zou overkomen. Om deze reden mag worden verwacht dat verzoeker of zijn familie navraag doet in het ziekenhuis waar verzoekers vader overleden is over de exacte omstandigheden van de moord. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat indien verzoeker persoonlijk vervolgd zou zijn en omwille hiervan naar Europa is gevlucht, er toch enige kennis van dergelijke essentiële informatie mag verwacht worden. Het feit dat verzoeker jong is doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers betoog dat zijn gebrekkige kennis over de omstandigheden van de moord normaal is gezien er geen getuigen waren, strookt niet met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal hierover. Daar stelde hij immers, als antwoord op de vraag of er getuigen waren van de dood van zijn vader, dat er ongetwijfeld mensen zijn die dat hebben gezien. Indien zijn vader effectief vermoord werd kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie hebben nagelaten verder te informeren naar de identiteit en motieven van de daders.

Waar verzoeker betoogt dat er achter de moord op zijn vader meerdere uiteenlopende motieven kunnen zitten waaronder het feit dat zijn vader sjiïet was en tevens als majoor in het leger een prominent figuur onder het regime van Saddam Hoessein, merkt de Raad op dat deze stelling niet volledig strookt met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Uit deze verklaringen blijkt immers dat verzoeker geen enkel idee had waarom zijn vader werd gedood en wie er achter zat. Zo stelde hij uitdrukkelijk geen idee te hebben wie of welke organisatie er achter zat, noch van de reden waarom hij werd gedood. Verder stelde hij niets meer te hebben vernomen van wie dan ook in verband met de dood van zijn vader. Verzoeker maakte tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal en dit niettegenstaande het feit dat er meermaals werd gepeild naar de mogelijke daders en motieven achter de moord, nooit ook maar enige allusie op het feit dat het gegeven dat zijn vader majoor in het leger is geweest of dat hij sjiïet was, een motief zou kunnen zijn voor de moord. Verzoeker legde hoe dan ook geen enkel bewijs neer van het gegeven dat zijn vader majoor is geweest in het leger ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Verzoeker betoog overtuigt dan ook geenszins.

Zelfs indien al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring over de moord op zijn vader, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker of zijn familie later nog problemen hebben gekend. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij nog zeven maanden na de dood van zijn vader op hetzelfde adres bleef wonen, hetgeen moeilijk als onderduiken kan beschouwd worden zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanhaalt. Verder gaf hij inderdaad aan dat hij stopte met school en dat hij voorzichtig was op straat. Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker nog op straat kwam. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat de moeder, broer en zus van verzoeker, die tot de dag van vandaag nog steeds op hetzelfde adres verblijven waar verzoeker ook verbleef, ondertussen geen persoonlijke problemen meer ondervonden. Het gegeven dat zijn broer en zus niet meer naar school gaan en het hele gezin praktisch niet meer buiten komt, verandert niets aan de vaststelling dat ze nog steeds op hetzelfde adres wonen en ondertussen geen persoonlijke problemen meer ondervonden.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt ten slotte vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat na grondige analyse van de beschikbare informatie de commissaris-generaal tot de conclusie kwam dat er voor burgers uit Diyala vandaag geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Derhalve neemt de Raad het motief dat er actueel voor burgers uit Diyala geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet voorhanden is, over en beschouwt het motief als zijnde hier hernomen. De door verzoeker niet van enige commentaar voorziene documenten van UNHCR en derhalve op geen enkele wijze bij de bestreden beslissing betrokken, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stuk is, nog daargelaten dat het slechts een fotokopie betreft waaraan alleen al om deze reden weinig bewijswaarde kan worden toegekend, niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bepaald in artikel 8 PR RvV. Het stuk wordt derhalve niet in aanmerking genomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER